

נקודות של אור

דיבורים מאירים שזכינו לטמוע פפי כ"ק מרן רבינו שליט"א בטיעור חומש רש"י ליל שישי פרשת בא תשפ"ב

הַנְּקוּדָה הַקְּשָׁה, הָעֵכוּרָה, הַמְרִירָה? הֲיֵא הָכִי קְרוּבָה לְשׁוֹרֵשׁ! ❧

לעתיד לבוא, כך גילו לנו חז"ל, ישתנו המון דברים בטבע הרגיל. אחד הדברים שישתנו לטובה יהיה – טעמו של העץ!

אם כיום בשביל לטעום טעם מתוק של פרי עסיסי אנחנו נדרשים לקטוף את הפרי מן העץ – לעתיד לבוא נוכל לחתוך חתיכה מן הגזע, לתלוש ענף דקיק – והנה יש לנו טעם מתוק ועסיסי, ממש כמו הפרי עצמו!

שאל הרבי: מה?! בשביל מה צריך את כל זה? מה זה משנה לנו אם אנחנו אוכלים פיסטוקים – או את עץ הפיסטוק? האם צפוי מחסור כלשהו בפירות עצמם – שיש צורך לספק תחליף?! למה זה כל כך חשוב שטעם העץ יהיה שווה לטעם הפרי???

הסביר הרבי: אם נתקרב לאילן הנאה, ונשאל את עצמנו – ממה נבחר לטעום, האם מהפרי – או מן הגזע, התשובה תהיה ברורה! הפרי הוא מתוק, צבעוני, רך ועסיסי, הפרי הוא מזמין ומושך!

אבל הגזע? העץ עצמו? הוא קשה, הוא מר, הוא חדגוני ומשעמם! מי ירצה לגעת ולנסות את הגזע?!

מה שאנחנו לא יודעים זה, שבגזע העץ יש הרבה יותר אנרגיה וחיות, הרי הוא הרבה יותר קרוב למקור היניקה, לשורשים – מאשר הפירות התלויים עליו!

בזמן הזה, אנחנו מחפשים לברוח מהעץ, מהדברים הקשים, המרים לנו, מההתמודדויות המפרכות. אנחנו מחפשים רק לשבת על מי מנוחות, לטעום פירות מתוקים מעמלינו, לספוג מחמאות, ליהנות מחיים יפים...

אבל דבר אחד אנחנו מפספסים בדרך:

היכן טמונים הכוחות הכי גדולים? האנרגיות הכי חזקות? איפה המקום הכי קרוב ומחובר לשורש, למקור החיים?

דווקא שם, במקומות הקשים והבלתי נעימים!

וזה מה שיקרה לעתיד לבוא! אז ייפקחו עינינו, ונראה עד כמה מתיקות וטעם יש דווקא בגזע הקשוח והמפריך! עד כמה דווקא המקומות והזמנים הקשים הם אלה שקירבו אותנו לאבינו בשמים!

*

❧ כּוּחַ לֹא לִיפּוּל, כּוּחַ לֹא לְהִתְרַסֵּק מֵהִנְפִילָה... ❧

"והסר שטן מלפנינו ומאחרנו". אנחנו מבקשים מבורא העולם: אבא יקר, תן לנו כוח להתמודד עם הניסיונות שהיצר הרע מציב בפנינו!

הסר את השטן מלפנינו – לפני הנפילה, כי אז הוא משתמש עם הכוחות שלו לנסות להפיל אותי ברשת, לנסות להכשיל אותי בחטא – ואני הרי כל כך חלש!

והסר את השטן גם מאחרנו – אם נפלנו כבר, אל תיתן לנו לשקוע בתוך העצב! אל תניח לנו להתייאש ולהישבר!

כי זוהי המטרה של היצר הרע: הוא לא רוצה שניפול – כמו שהוא מקווה שנישבר מהנפילה!

*

לְאִסְרְטִיבִיּוֹת יֵשׁ חוֹסֵן נַפְשִׁי?

אנחנו יודעים שאחת התכונות הכי חשובות לאדם במהלך חייו היא – החוסן הנפשי!

אדם שיש לו חוסן נפשי – הוא אדם רגוע המתנהל בצורה טובה ואינו נופל מכל רוח קלילה...

אבל מה זה בעצם 'חוסן נפשי'?

יש אנשים שלא מפחדים מכלום. אסרטיביים! מכירים?

האנשים האלה, תנו להם כל רגש בעולם – והם לא מתרגשים ממנו! הם מתנהלים בשכל קר, לרגשות אין עליהם שום השפעה, הם מתעלמים מקיומו ופועלים רק לפי התוכנית שלהם...

האם האנשים הללו הם בעלי חוסן נפשי?

ממש לא...

האנשים האלה כל כך שבורים בעצמם, עד שהתייאשו מכל ניסיון לפרק את הרגש ולעבד אותו. אז הם החליטו פשוט להתעלם מקיומו!

חוסן נפשי – זו ההתמודדות עם הקשיים מתוך אמונה! לא לכבות את הרגשות, כי אנחנו אנשים, וזה הכי טבעי ומובן שרגשות צפים!

חוסן נפשי רוכשים על ידי 'עבודה', מדברים עם חבר נאמן, מפרקים את מה שקרה, מעבדים את הכול, מנסים ללמוד מזה על החיים שלנו – ויוצאים מחוזקים ועם יותר חיבור מהמקרה הלא נעים!

*

פְּחַד מְוֹת. הַתִּיַאשָׁנוּ!

כמה אנשים אתם מכירים שעסוקים כל היום במוות העתידי שלהם?

חוץ מכמה אנשים מלאי חרדות, ועוד כמה אנשים ממש יראי שמים המקיימים את הנאמר 'שוב יום אחד לפני מותך' – אין אף אחד שמתעסק עם המוות ועם מתי זה יקרה.

הנתונים הסטטיסטיים מדברים על עשרים אחוזים מאוכלוסיית העולם שמתעסקת עם יום המוות שלהם וחושבת עליו. כל השאר – פשוט מתעלמים, לא חושבים על כל מה שקשור לתחום יום המוות...

כעת, נסו לחשוב על סיטואציה, שבה המוות בעולם היה עובד כך: חמישים אחוזים מהאנשים היו מתים בדרך כל האדם, בגיל קבוע, ועוד חמישים אחוזים לא היו מתים כלל, היו חיים לעולמי עד...

כמה אחוזים לדעתכם היו מתעסקים עם מחשבות אודות המוות? האם פחות מעשרים אחוזים – או יותר?

תחשבו שוב: השאלה כעת היא לא 'מתי הולכים למות', אלא – 'האם הולכים למות'.

כמה אחוזים היו מתעסקים עם השאלה הזו?

לפחות שמונים אחוזים מהאנשים. לפחות שמונים אחוז היו נתונים בחרדה קיומית, ועסוקים כל היום בשאלה – האם אהיה מהאחוזים החיים לעולם או שמא חלילה לא...

וכאן עולה השאלה: למה???

הרי ההיגיון צועק הפוך! אם כיום, במציאות האמיתית שבה כולם, מאה אחוזים מהאנשים עומדים למות – רק עשרים אחוזים מהעולם עוסקים בשאלה המפחידה של 'מתי זה יקרה ומה יהיה', למה דווקא במקרה שבו נותנים לך יותר סיכויים לחיות, חמישים אחוזים שתמשיך לחיות לנצח – דווקא אז אתה חושש הרבה יותר?!

אומר ה'מכתב מאליהו': אתם יודעים מהי הסיבה שאנשים לא מפחדים מן המוות? כי הם התייאשו מהאופציה ההפוכה!

ההתעסקות עם הפחד, עם הרגש הבווער והמציק הזה, הוא רק כשאני יודע בתוכי שעדיין יש סיכוי לשנות את גזר הדין... אבל כשאדם מרגיש שאין לו שום דרך להתמודד ולהינצל מהגזירה, כי הרי כולם ימותו בסופו של דבר, בין אם נרצה ובין אם לא – אז למה לו לפתח רגשות בעניין? הוא מעדיף להחניק הכול ולהמשיך הלאה בחייו, כאילו כלום...

הייאוש הזה, המחשבה הברורה הזו שנמצאת בלב שלנו שאין לנו סיכוי לשנות – מכבה את מנוע הרגשות!

אם היו חמישים אחוזי סיכוי לחיות – זה היה מצית את התקווה! זה היה גורם לרצון לזכות להימנות על חמישים האחוזים שחיים לנצח, ולכן הפחד היה ממשי, לא היה סיבה לייאוש...

מה זה נוגע אלינו?

דיברנו על אנשים הנראים חזקים ו'אסרטיביים', כאלה שאינם פוחדים מכלום...

ה'עוצמה' של אותם אנשים, ההתעלמות שלהם נובעת מאותו ייאוש מוחלט – כמו הייאוש שלנו מהמוות!

למה יש אנשים כאלה שהרגשות לא משחקים אצלם שום תפקיד? האם בגלל שהם הצליחו לנטרל את כל הרגשות ולפצחן? ממש לא! אין אפשרות לפתור את כל מערכת הרגשות – כי בכל רגע צצים עוד ועוד קשיים ודברים שמציפים לנו את הרגשות מחדש...

אז למה הרגשות לא פועלות אצלם? כי הם ה י י א ש ו !!! היה להם כל כך קשה – עד שהמסקנה שלהם היתה ש-ממילא אין להם אפשרות להתמודד עם הרגשות הללו, אז עדיף לכבות אותן וזהו...

אל לנו להתייאש מטיפול ברגשות – כי בהם טמון כל פוטנציאל הצמיחה שלנו!

*

איפה מתפשטים תשובות על השאלות הקשות של החיים? ❖

הכאבים העוברים עלינו, סערות הנפש שאנחנו חווים מידי פעם – מעוררים בנו שלושה שלבים:

השלב הראשון – כאבים!

הרגשות מתחילים לצוף, הכאב בווער, מציק ושורף. הראש מתחיל לכאוב, הלב פועם בחוזקה, הבלבול גדל – והאדם לא יודע איפה לשים את עצמו.

השלב השני – שאלות!

האדם מתחיל לשאול את עצמו שאלות... "למה זה קרה?" "מה פעלתי כאן לא נכון?" "מה לא הייתי בסדר?"

השלב השלישי – מסקנות!

האדם הכאוב מלא שאלות, והוא מחפש עליהם תשובות... ואם אין אף אחד בעולם שישיב לו על השאלות – הוא בוחר להסיק בעצמו את המסקנות! הוא אומר לעצמו: אה, אם זה קרה – סימן שאסור לי לנסות שוב... אני אדם חלש ואין בי כוחות נפש... אני לא מוצלח בשום דבר... אין לי שום דבר בעולם הזה...

אמר הרבי: השלב הראשון, של הכאבים – הוא בסדר!

השלב השני, זה של השאלות – גם הוא הגיוני! כי הכי מובן וטבעי שרגשות יצופו! אין עניין לחנוק את הרגשות בתוך הלב!

אבל התשובות? המסקנות שהאדם מסיק לעצמו, הייאוש שתופס מקום של כבוד בליבו של האיש? זה חלילה! זה לא נכון! זה אסור!

חובה לחפש תשובות! אבל אל תחשוב שאתה מסוגל למצוא אותן בתוך עצמך בכוחות עצמך! אתה חייב למצוא חבר נאמן שיקשיב לשאלות שלך ויצעד איתך בדרך, יחווה איתך את השבר שוב ושוב ושוב – עד שתמצאו יחד תרופה לכאב הנפש!

מה זה 'חבר נאמן'?

חבר נאמן זה לא – אחד שמחליש.

חבר נאמן זה לא – אחד שאומר לך "אה, ידעתי שככה יהיה, תמיד זה קורה לך!"

חבר נאמן זה לא – אחד שאומר "למה באמת עשית את הצעד השטותי הזה?"

חבר נאמן זה כן – אחד שמקשיב למה שאתה אומר.

חבר נאמן זה כן – אחד שמעודד, שלא מתבייש ללכת איתך ולתמוך בך, אחד שמאמין בך לאורך כל הדרך, אפילו אם נפלת אלפיים פעמים!

חבר נאמן זה כן – אחד ששומע אותך, מצדיק אותך, ובעיקר, לא פוגע בנפש הפתוחה שלך!

*

שְׁמָה, בְּנִקּוּדַת ה'לִית' - שֵׁם מְסֻתָּת הָאוּר!

שלושה פעמים נאמרה המילה "לית" בזוהר הקדוש:

"לית ליה מגרמיה כלום!"

"לית אתר פנוי מיניה!"

"לית מחשבה תפיסא ביה כלל!"

הסביר הרבי: בכל פעם שאדם נפגש עם מצב של 'לית ליה מגרמיה כלום!' מצבים שפלות בהם האדם מרים ידיים ואומר לעצמו – לי אין שום אפשרות להתמודד לבד, אני חייב את עזרת הבורא –

בכל פעם כזו יש הזדמנות מיוחדת להגיע אל מי ש'לית אתר פנוי מיניה', ולמי ש'לית מחשבה תפיסא ביה כלל!'

*

זכויות ההדפסה והחיוזוק – לזכות הרה"ח ר' משה פייג הי"ו, בית שמש

יו"ל ע"י מערכת 'נקודות טל אור' ספינקא. ניתן לזכות להשתתף בהוצאות ההדפסה וזכויות ההתחזקות. ניתן להשיג את העלון, וכן את הקונטרס 'פעט מן האור' (מהדורה שניה) בטלפון: 050-4171897, או בכתובת המייל: a0504171897@gmail.com או בבית מדרשינו רחוב דונולו 11 בני-ברק. להארות וחיזוקים, והצטרפות לחיוזוק היומיי במייל, ניתן לפנות באופנים הנ"ל.